

Almanya Nükleer Enerji Direnişi'nin Tarihçesi ve Türkiye'deki Durum ile Karşılaştırma

Hazırlayan : Yüksel Atakan, Dr.Radyasyon Fizikçisi, ybatakan4@gmail.com, 19.09.2025 /I/

Giriş

Otoriter ülkelerde başbakanlar partilerine ve hükümetlerine politikada yön verirlerken ya da kendileri karar merkezi iken, demokratik ülkelerde yön verme sürecinde sivil toplum kuruluşlarının, taban hareketlerinin ve parti programlarının belirleyici rolü olduğu bilinir. Başbakanlar da tabandan gelen halk istekleriyle oluşan parti programlarına uyarlar.

Almanya'da bu durum özellikle nükleer enerji karşıtı hareketin gelişiminde açıkça görülmüştür: **Almanya'da nükleer enerjiden çıkışa tek kişi değil, uzun halk direniş süreçlerinden sonra, en büyük katkı Schröder (SPD) ve J.Fischer (Yeşiller) Hükümeti sırasında 2000 yılında hazırlanan "Atomkonsensüsü"yle (Nükleer Enerji Çıkış Memorandumu), parlamentonun da onayıyla karar verilmiş ve yasalaşmıştır (Ayrıntılar daha aşağıda)**

1970'ler: Başlangıç ve İlk Direnişler

1970'lerde Almanya'da nükleer enerjiye karşı toplumsal direniş köylülerin, öğrencilerin, çevrecilerin ve bilim insanlarının ortak savaşımla doğdu. 1975'te Baden-Württemberg'deki **Wyhl** kasabasında planlanan nükleer santral, yerel halkın ve çevrecilerin kitlesel protestolarıyla engellendi (Radkau, 2011). Bu direniş, Almanya'da nükleer karşıtı hareketin simgesel başlangıcı kabul edilmektedir. Bu dönemde bilim insanı **Klaus Traube** gibi isimler kamuoyunda nükleer enerjinin risklerini dile getirmeye başladı.

1. Wyhl çevresindeki bir miting; toplumun farklı kesimlerinden insanlarla geniş bir katılım söz konusu.
2. Wyhl ve Baden / Alsace sınırı civarındaki kitlesel gösterilerden biri, pankartlarla "Kein Kernkraftwerk" gibi sloganlar görülüyor.
3. Güncel bir protestodan; Gorleben'de nükleer atık depo alanında "Gorleben'a Son" pankartıyla yapılan gösterilerden.
4. 16 yıl Başbakanlık yapan Angela Merkel ile 4 yıl Başbakan olan Olaf Scholz

1980'ler: Yeşiller Partisi'nin Doğuşu ve Çernobil

Nükleer karşıtı mücadele, 1980'de kurulan **Die Grünen (Yeşiller Partisi)** ile siyasi bir güce dönüştü. Hareketin önde gelen isimlerinden **Petra Kelly, Joschka Fischer** ve **Rudolf Bahro**, çevre ve barış politikalarını Alman siyasetine taşıdılar (Markovits & Gorski, 1993). SPD (Sosyal Demokrat Parti) başlangıçta nükleer enerjiye destek verirken, tabandan gelen baskılar ve artan protestolar sonucu pozisyonunu değiştirdi.

1986'da **Çernobil felaketi**, nükleer karşıtlığın toplumsal tabanını olağanüstü biçimde genişletti. Almanya'da yüzbinlerce insan sokaklara çıkarak nükleer enerjiden çıkışı talep etti. Bu süreçte Greenpeace Almanya, Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland (BUND) ve diğer çevreci kuruluşlar hareketin önde gelen aktörleri oldular.

1990'lar ve 2000'ler: Politikanın Şekillenmesi

1998'de SPD ve Yeşiller koalisyonu iktidara geldiğinde, Başbakan **Gerhard Schröder** ve Dışişleri Bakanı **Joschka Fischer** nükleer enerjiden çıkışı öngören ilk politik anlaşmayı imzaladılar. 2000 yılında enerji şirketleriyle yapılan anlaşma, Almanya'da nükleer santrallerin ömrünü sınırlandırdı (Mez, 2002).

Fukuşima Sonrası ve Angela Merkel Dönemi

2011'de Japonya'daki **Fukuşima felaketi**, Almanya'da dönüm noktası oldu. **Başbakan Angela Merkel, daha önce uzatmayı planladığı nükleer santrallerin kapatılması kararını aldı.** CDU/CSU ve FDP koalisyon hükümeti, muhalefet ve kamuoyunun baskısıyla 2022 yılına kadar nükleer enerjiden tümüyle çıkışı resmileştirdi (Morris & Jungjohann, 2016).

Sonuç

Almanya'nın nükleer enerji karşıtı tarihi, yalnızca bir enerji politikası tartışması değil; aynı zamanda demokrasinin işleyişi, sivil toplumun etkisi ve yurttaşların politikaları değiştirme gücünün somut bir örneğidir. Wyhl direnişinden Yeşiller'in doğuşuna, Çernobil'den Fukuşima'ya uzanan süreç, Almanya'nın bugün tümüyle nükleer enerjisiz bir gelecek inşa etmesinin temelini atmıştır.

Not (Y.Atakan): Almanya'da bugün (2025) gerçek durumun nükleer enerjisiz olmasına karşın, bunun sonucu olarak, büyük ekonomik sorunlar bulunuyor. İşlemekte olan ve bugün her birinin yeniden yapımı 5-10 Milyar Avro tatabilecek olan reaktörlerin kapatılıp sökülmeğe başlanması, bunun en azından 20 yıl sürmesi, büyük miktarda hazır enerjinin kullanılmamasının yanısıra, çalışanların ve bu reaktörlere hizmet veren çevredeki halkın işlerini yitirmeleri sonucu da büyük kayıplar oluşturmıştır. Öte yandan , özellikle Güneş ve Rüzgar enerjilerinin yılda 20-30 Milyar Avro ile sübvansiyonu ve artan vergiler nedeniyle, enerji fiyatlarının artması ekonomiyi bozmuş, bir çok Alman firması ya kapanmış ya da işlerini yabancı ülkelere kaydırmıştır. Bugün Almanya, elektrik eksiğini çoğunlukla Fransa'nın nükleer kaynaklı elektriğiyle sağlamakta ve hatta İsveç'teki bir nükleer reaktöre Yeşiller Ortak Hükümeti zamanından beri de %95 pay ile de ortaktır ve bunu halk genellikle bilmiyor Bkz/I/.

Almanya ve Türkiye'de Nükleer Enerji Direnişi: Karşılaştırmalı Bir Bakış

Almanya'nın Deneyimi

Almanya'da nükleer enerji karşıtı hareket, 1970'lerde Wyhl direnişiyle başlamış ve kısa sürede güçlü bir toplumsal harekete dönüşmüştür. Çiftçiler, öğrenciler ve çevrecilerin öncülüğünde protestolar yapılmış; 1980'de Yeşiller Partisi kurulmuş, Petra Kelly ve Joschka Fischer gibi isimler bu hareketi siyasete taşımıştır. 1986'daki Çernobil felaketi kamuoyunda nükleer karşıtlığını artırmış, 2000'de SPD-Yeşiller koalisyonu nükleer çıkışı başlatmıştır. 2011'deki Fukushima kazası sonrası Angela Merkel hükümeti süreci hızlandırmış ve 2023'te son reaktörler kapatılmıştır (Mez, 2002; Morris & Jungjohann, 2016).

Almanya'da süreç, demokrasinin işleyişi açısından çarpıcıdır: **halk ve sivil toplum kuruluşları partilere yön vermiş**, siyasi partiler ise bu toplumsal baskı doğrultusunda politikalarını değiştirmek zorunda kalmıştır.

Türkiye'deki Durum

Türkiye'de ilk büyük proje olan **Akkuyu Nükleer Güç Santrali** (Mersin), Rusya işbirliğiyle inşa edilmekte olup tamamlandığında ve tümü birlikte çalıştıklarında ülkenin elektrik ihtiyacının yaklaşık %10'unu karşılaması hedeflenmektedir. Ancak ülkenin ileride artan elektrik gereksiniminin yılda %5 kadar artımı sonucu bu % 10 'luk hedef oran çok düşecektir. Sinop ve Trakya'da planlanan diğer projeler ise henüz tasarıdır ve bir ilerleme kaydedememiştir (agbi.com, 2024).

Nükleer karşıtı direniş Türkiye'de daha sınırlıdır. Mersin Anti-Nükleer Platformu (NKP) ve çeşitli çevreci gruplar, ÇED süreçleri, deprem riski ve atık yönetimi konularında küçük çaplı protestolar düzenlemektedir. Bu hareketler bu direnişleri destekleyen medyanın çoğunlukla ilk sayfalarında bile pek yer alamıyor. (Duvar, 2023; Hürriyet Daily News, 2016, Cumhuriyet). Türkiye'de, Almanya'daki gibi siyaset yön veren kurumsallaşmış bir sivil toplum hareketi bulunmuyor.

Türkiye'de Almanya'ya göre dikkat çekici fark : Türkiye'de genellikle hükümetin ve hatta Başbakan'ın politikasını, parti ve geniş halk kesimleri benimsemektedir. Almanya'da ise Başbakan, destekleyen halkın ve partinin programını uygulamak, ona uymak durumundadır.

Karşılaştırma ve Sonuç

- Almanya'da tabandan gelen baskı ve sivil toplum, partileri yönlendirmiş; Türkiye'de ise, parti ve hükümet politikaları, başbakan'ların politikaları genellikle, halk tarafından benimsenmiştir.
- Almanya'da nükleer çıkış yasalarla güvence altına alınmıştır; Türkiye'de ise nükleer projeler enerji arz güvenliği ve kalkınmanın stratejik unsuru olarak görülmektedir.
- Almanya'da çıkış sonrası ekonomik maliyetler tartışılırken, Türkiye'de tartışmalar daha çok güvenlik, şeffaflık ve çevresel risklere odaklanmaktadır.
- **Almanya'da nükleer enerjiden çıkışa tek kişi değil, uzun halk direniş süreçlerinden sonra, en büyük katkı Schröder (SPD) ve J.Fischer (Yeşiller) Hükümeti sırasında 2000 yılında hazırlanan "Atomkonsensüsü"yle (Nükleer Enerji Çıkış Memorandumu), parlamentonun da onayıyla karar verilmiş ve yasalaşmıştır (Ayrıntılar daha aşağıda).**

Sonuç olarak, Almanya'nın deneyimi demokratik katılımın gücünü gösterirken, Türkiye'nin süreci daha çok devlet öncülüğünde, ekonomik ve jeopolitik hedefler doğrultusunda ilerlemektedir.

İLGİLENENLER İÇİN AYRINTILI BİLGİLER

1970'ler: Başlangıç ve İlk Direnişler

1970'li yıllarda Federal Almanya Cumhuriyeti, hızla büyüyen enerji ihtiyacını karşılamak ve dışa bağımlılığı azaltmak için nükleer enerjiyi stratejik bir seçenek olarak görmeye başladı. Petrol krizlerinin (1973 ve 1979) yarattığı endişeler, atom enerjisini “geleceğin güvenli ve sınırsız kaynağı” gibi gösteriyordu.

Ancak bu dönemde toplumun farklı kesimlerinden ciddi itirazlar yükselmeye başladı. Özellikle yeni santral inşaatlarının planlandığı bölgelerde, çiftçiler, köylüler, çevreciler ve öğrencilerden oluşan yerel gruplar karşı hareketler örgütledi. 1975'te Baden-Württemberg eyaletindeki Wyhl'de kurulması planlanan nükleer santral, kitlesel protestolar sayesinde durduruldu. Bu olay, yalnızca yerel bir zafer değil; Almanya'daki nükleer karşıtlığının sembolik doğum noktası oldu.

1980'ler: Hareketin Yaygınlaşması ve Tschernobil'in Etkisi

1980'li yıllar, nükleer enerji tartışmasının toplumsal ve siyasi bir kimlik kazanmasına sahne oldu. Gorleben'de planlanan nükleer atık depolama merkezi, ülke çapında direnişi büyüttü. Bu, yalnızca santral güvenliği değil, aynı zamanda “atıkların binlerce yıl boyunca nasıl saklanacağı” sorusunu da gündeme taşıdı.

1980'de kurulan Yeşiller Partisi, nükleer karşıtlığını resmi bir siyasi program hâline getirdi. Çevre koruma, barış hareketleri ve enerji politikası bu partinin temel mücadele alanlarıydı.

1986'da Sovyetler Birliği'ndeki Tschernobil nükleer felaketi, Almanya'da kırılma noktası oldu. Radyoaktif bulutların Avrupa'ya yayılması, halkın gündelik yaşamına kadar nüfuz etti: Süt, sebze ve mantarların tüketilmesi tehlikeli görülüyordu. Bu deneyim, nükleer enerjiye karşı korkuyu ve öfkeyi geniş kitlelere taşıdı. O tarihten itibaren kamuoyunda çoğunluk, nükleer enerjinin reddi yönünde şekillendi.

1990'lar: Siyasette Nükleer Çatışma

Almanya'nın yeniden birleşmesinden sonra da tartışma devam etti. Hristiyan Demokratlar (CDU/CSU) ve liberal FDP partisi, nükleer enerjiyi “uygulanabilir ve ekonomik” bir çözüm olarak savunmaya devam etti. Buna karşılık SPD (Sosyal Demokratlar) ve Yeşiller, uzun vadeli bir çıkış stratejisini savundu.

1998 seçimlerinde SPD ve Yeşiller koalisyon hükümetini kurdu. Başbakan Gerhard Schröder döneminde 2000 yılında imzalanan “**Atom Konsensüsü**” (Atomkonsens), Almanya'nın nükleer enerjiden kademeli çıkışını öngörüyordu. Bu, dünya çapında bir ilk olarak dikkat çekti: Bir sanayileşmiş ülke, nükleer enerjiyi terk etmeyi resmen ilan etmişti.

2000'ler: Geri Adımlar ve Yeni Tartışmalar

Ancak bu karar uzun süre tartışmasız kalmadı. 2009'da Angela Merkel liderliğinde CDU/CSU-FDP koalisyonu iktidara geldiğinde, atom santrallerinin işletim süreleri yeniden uzatıldı. Bu karar, toplumsal muhalefeti tekrar alevlendirdi.

2010'lar: Fukushima ve Kesin Çıkış Kararı

11 Mart 2011'de Japonya'daki **Fukushima felaketi**, Almanya için dönüm noktası oldu. Televizyonlarda izlenen patlamalar ve boşaltılan şehirler, Tschernobil'in travmasını yeniden hatırlattı. Alman kamuoyu, atom enerjisine karşı hiç olmadığı kadar sert bir tavır aldı.

Angela Merkel hükümeti, kısa süre önce alınmış uzatma kararını geri çekti ve “Energiewende” (Enerji Dönüşümü) adını verdiği programı başlattı. 2011'de alınan karar doğrultusunda, Almanya'daki tüm santrallerin en geç 2022'ye kadar kapatılması öngörüldü. Sekiz reaktör hemen devre dışı bırakıldı, geri kalanların da sırayla kapatılmasına karar verildi.

2010 ve 2011 yıllarında Almanya'da nükleer atık taşıyan "Castor" trenlerine karşı düzenlenen protestolar, ülkenin en büyük çevresel ve toplumsal direniş hareketlerinden biri olarak tarihe geçmiştir. Bu protestolar, özellikle "Castor" adı verilen yüksek düzeyde radyoaktif atık taşıyan trenlerin Gorleben'deki geçici depolama alanına ulaşması sırasında yoğunlaşmıştır.

Protestoların Özeti

2010 yılında, Fransa'dan Almanya'ya nükleer atık taşıyan trenin rotası boyunca, aktivistler köprülerden raylara sarkarak, yolları kazıp geçişi engellemeye çalıştılar. Protestocular, insan zincirleri oluşturarak ve raylara yatarak trenin ilerlemesini durdurmaya gayret ettiler. Bu eylemler sırasında polis, su topu ve biber gazı kullanarak müdahale etti; ancak bazı protestocular raylarda zincirli şekilde bekleyerek direnişlerini sürdürdüler. Toplamda yaklaşık 25.000 polis, 3.000'den fazla göstericiyi engellemeye çalıştı. 2011'deki protestolar ise daha da büyüdü. Metzingen gibi şehirlerde, yaklaşık 10 kişilik gruplar, polis araçlarına taş ve duman bombasıyla saldırarak trenin geçişini engellemeye çalıştı. Bu eylemler sırasında polisle çatışmalar yaşandı ve bazı göstericiler gözaltına alındı.

Bu protestolar, Almanya'da nükleer enerjiye karşı olan toplumsal muhalefetin gücünü ve kararlılığını göstermektedir. Aynı zamanda, sivil itaatsizlik ve doğrudan eylem yöntemlerinin, çevresel politikaların şekillendirilmesindeki etkisini de ortaya koymaktadır.

2020'ler: Nükleersiz Almanya ve Süren Tartışmalar

15 Nisan 2023'te Almanya'daki son üç nükleer santral (Isar 2, Emsland, Neckarwestheim 2) kapatıldı. Böylece Almanya, nükleer enerji defterini tamamen kapattığını ilan etti.

Yine de tartışma bitmiş değil. İklim değişikliği, enerji fiyatlarındaki dalgalanmalar ve Rusya-Ukrayna savaşı sonrası enerji güvenliği gibi konular, "Acaba nükleer enerjiye geri mi dönmeliyiz?" sorusunu yeniden gündeme getirdi. Ancak genel kamuoyu ve siyasi çoğunluk hâlâ nükleer karşıtlığı savunuyor. Yarım yüzyılı aşkın süren mücadele, kazalar, toplumsal hareketler ve çözilemeyen atık sorunu, Almanya'nın kolektif hafızasında derin bir iz bıraktı.

Böylece, Almanya'nın 1970'lerden günümüze nükleer enerji karşıtlığı; **yerel protestolardan ulusal politikalara, Tschernobil ve Fukushima gibi felaketlerin etkisinden Yeşiller'in yükselişine kadar** uzanan uzun bir süreç olarak özetlenebilir.

CLEAN
ENERGY
WIRE

WIRE

İlgili Kanzlerler, Koalisyon Partileri ve Nükleer Politikadaki Roller

Aşağıda 1970'lerden itibaren Almanya'da önemli değişimlere yol açan Kanzlerler ve koalisyonlarının nükleer enerjiye ilişkin karar ve politikaları yer alıyor:

Kanzler	Parti	Koalisyon / Hükümet ortakları	Nükleer enerji politikası / Önemli adımlar
Willy Brandt (SPD)	SPD	SPD–FDP koalisyonu (1969-1974) bernhard-gaul.de+2bpb.de+2	İlk yıllarda nükleer enerji yatırımlarını teşvik; protestolar başlamıştı ama çıkış kararı henüz yoktu.
Helmut Schmidt (SPD)	SPD	SPD–FDP (1974-1982) bernhard-gaul.de	“Çevre hareketinin” ve yerel protestoların baskısı artıyordu; nükleer karşıtlığı ses getirmeye başladı, özellikle atık depolama ve santral yerleri meseleleriyle.
Helmut Kohl (CDU)	CDU	CDU/CSU-FDP koalisyonu (1982-1998) bernhard-gaul.de+2DIE WELT+2	Genel olarak nükleer enerjiyi savundu; özellikle 1990'larda ve 2000 öncesinde, teknolojik yatırımları sürdürdü. <i>Gorleben</i> gibi depolama sorunları bu dönemde büyük tartışma konusu oldu. Kohl dönemi, nükleer enerjinin Almanya'nın enerji portföyündeki güçlü yerini koruduğu dönemlerden biridir.
Gerhard Schröder (SPD)	SPD	SPD–Yeşiller (Bündnis 90/Die Grünen) koalisyonu (1998-2005) bernhard-gaul.de+2DIE WELT+2	Çok kritik bir dönüm noktası: 2000 yılında "Atomkonsensüsü" (Atomkonsens) kabul edildi. Bu belgeyle, nükleer santrallerin işletim süreleri sınırlandırıldı ve Almanya'nın nükleer enerjiden çıkış süreci resmen başlatıldı.
Angela Merkel (CDU)	CDU	CDU/CSU ile farklı koalisyonlar: SPD (Büyük Koalisyonlar), FDP (koalisyon ortağı olarak birkaç dönemde 2005-2021) FR.de+3bernhard-gaul.de+3DIE WELT+3	Merkel'in ilk yıllarında nükleeri sürdüren yaklaşımlar vardı; 2010'da santrallerin işletim süreleri uzatıldı. Ama 2011'de Japonya'daki Fukushima felaketinden sonra Almanya, nükleer çıkış (Ausstieg) kararını kesin olarak yeniden teyit etti ve santrallerin aşamalı kapanışı karara bağlandı.
Olaf Scholz (SPD)	SPD	Sol Parti olmayan üçlü koalisyon: SPD, Yeşiller, FDP — Almanca “Ampelkoalition” (2021-2025) bernhard-gaul.de+3FR.de+3FR.de+3	Scholz döneminde, kalan üç santralin (Isar 2, Neckarwestheim 2, Emsland) 2023 Nisan ayına kadar işletilmeleri yönünde karar alındı. Ancak bu, nükleer enerjiden çıkış politikasının reddi değil; daha çok enerji güvenliği koşulları gereği geçici düzenlemelerdi. Scholz, nükleer enerji kullanımıyla ilgili tartışmaların kapandığını ve çıkış politikasının devam ettiğini belirtti. FR.de+1

Kanzler	Parti	Koalisyon / Hükümet ortakları	Nükleer enerji politikası / Önemli adımlar
Friedrich Merz (CDU)	CDU	Büyük Koalisyon (CDU-SPD olarak) — başkanlık Mayıs 2025 itibariyle Bundeskanzler.de+2Statista+2	Şu anki bilgiler ışığında Merz'in hükümeti için nükleer enerji politikası tam olarak şekillenmiş değil. Parti içerisinde ve kamuoyunda bazı sesler, enerji güvenliği gerekçesiyle nükleer enerjinin yeniden değerlendirilmesi gerektiği yönünde; fakat resmi olarak Almanya'nın nükleerden çıkış yasaları hâlâ geçerliliğini koruyor.

Almanya ve Türkiye'de Nükleer Enerji Direnişi: Karşılaştırma Tablosu

Başlık	Almanya	Türkiye
Başlangıç	1970'lerde Wyhl direnişi ile kitlesel hareket başladı.	1970'lerden beri gündemde ama ilk büyük proje Akkuyu (2020'ler).
Toplumsal Katılım	Çiftçiler, öğrenciler, çevreciler, STK'lar aktif; geniş tabanlı protestolar.	Yerel düzeyde protestolar (Akkuyu, Sinop), sınırlı STK etkisi.
Siyasi Etki	STK'lar ve halk partilere yön verdi; SPD politika değiştirdi, Yeşiller doğdu.	Hükümetin politikası genelde parti ve halk tarafından benimseniyor.
Kritik Dönüm Noktaları	Çernobil (1986), Fukuşima (2011) → nükleer çıkışı hızlandırdı.	Akkuyu inşaatı, Sinop ve Trakya planları; henüz büyük kaza deneyimi yok.
Son Durum (2025)	2023'te tüm nükleer reaktörler kapatıldı. Enerji açığı Fransa'dan ithalatla karşılanıyor.	Akkuyu devreye giriyor; nükleer enerji geleceğin stratejik kaynağı görülüyor.
Tartışmalar	Enerji fiyatları, iş kayıpları, sanayinin yurtdışına kayması.	Deprem riski, atık yönetimi, Rusya'ya bağımlılık.

Kaynakça (Seçilmiş) /I/

- Mez, L. (2002). *Nuclear Phase-out in Germany – From Consensus to Conflict*. Energy & Environment, 13(3).
- Morris, C., & Jungjohann, A. (2016). *Energy Democracy: Germany's Energiewende to Renewables*. Palgrave Macmillan.
- Clean Energy Wire (2024). *Germany's nuclear exit: one year after*.
- Agbi (2024). *Turkey closing in on nuclear energy aspirations*.
- Duvar English (2023). *Protests against nuclear plant in Mersin*.

- Hürriyet Daily News (2016). *Protests against nuclear plants in Turkey*.
- Radkau, J. (2011). *Die Ära der Ökologie: Eine Weltgeschichte*. C.H. Beck.
- Rucht, D. (1990). "The Anti-Nuclear Movement in Germany." *Social Movements in an International Perspective*.
- [Almanya Enerji Dönüşümü!!: Fransız Nükleer Elektrik Olmadan Olmuyor !! Hazırlayan Y.Atakan 06.08.2025 - Fizik Y. Müh. Dr. Yüksel Atakan](#)
- [Almanya Yeni Hükümetinin Koalisyon Sözleşmesi ve Nükleer Enerjinin Gelecekteki Rolü Dr.Behringer: Hazırlayan: Y.Atakan 18.04.2025 - Fizik Y. Müh. Dr. Yüksel Atakan](#)
- [Türkiye’de Hükümetler neden son 50 yıldır Nükleer Güç Santral \(NGS\) yapımına para ayıramıyorlar ? 10 maddede özet! - Fizik Y. Müh. Dr. Yüksel Atakan](#)
- Almanya Başbakanları listesi ve partileri: *Bundeskanzleramt.de* ve *Bundeszentrale für politische Bildung* [Bundeskanzler.de+2bpb.de+2](#)
- 2000 Atomkonsensüsü, Gerhard Schröder-Yeşiller hükümeti sırasında kabul edilmiştir. [DIE WELT](#)
- Merkel’in 2010'daki işletim süresi uzatmaları ve 2011’de Fukushima sonrası çıkış kararı: çeşitli medya ve resmi kaynak analizleri. [DIE WELT+1](#)
- Scholz’un üç nükleer santralin 15 Nisan 2023’e kadar işletilmesine dair kararı, Ampel koalisyonu içindeki anlaşmazlıklar ve başbakanlık yönüyle alınan “Machtwort” (karar söylemi) ile ilgilidir. [FR.de+2Tagesschau+2](#)

Not: Bu yazımız yukarıdaki kaynakların ışığında ve bazılarının YZ ile düzenlenmesiyle hazırlanmıştır.